

Arrest

nr. 234 624 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Spaanse onderdaan (haar vader).

Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de verzoekster indient tegen deze beslissing, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 131 220 van 13 oktober 2014.

Op 4 november 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van haar Spaanse vader.

Op 30 april 2015 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van haar Spaanse vader.

Op 16 november 2015 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indient, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 165 673 van 13 april 2016.

Op 16 september 2016 dient de verzoekster voor de vierde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van haar Spaanse vader.

Op 15 maart 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ook tegen deze beslissing dient de verzoekster een beroep in. Met het arrest nr. 191 249 van 31 augustus 2017 heeft de Raad dit beroep verworpen.

Op 17 oktober 2017 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijf in functie van haar Spaanse vader.

Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 mei 2018 vraagt de verzoekster voor de zesde keer een verblijfskaart aan in functie van haar Spaanse vader.

Op 14 november 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 november 2018 dient de verzoekster een zevende aanvraag in voor een verblijf in functie van haar Spaanse vader.

Op 21 mei 2019 neemt de gemachtigde van thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Op 10 juli 2019 dient de verzoekster voor de achtste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Spaanse vader.

Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 23 oktober 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2019 werd ingediend door:

Naam: T.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1978
Geboorteplaats: A. Z.
Identificatienummer in het Rijksregister(...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 10.07.2019 voor de achtste keer gezinshereniging aan met de genaamde T. A. B. (RR: ...) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene volgende stukken heeft voorgelegd ten einde zijn 'ten laste zijn' van de referentiepersoon aan te tonen:

- Attestation du revenu n°444 dd. 7.03.2019
- Attestation administrative n°61 dd. 7.03.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene niet in loondienst werkt te A. Z.,
- Attestation administrative n°302/2019 dd. 7.03.2019 waaruit blijkt dat betrokkene te D. O. S. A. A. Z. woonde voor ze Marokko verliet.
- Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°404 dd. 13.03.2019
- Verzendbewijzen van geld via Ria dd. 12.02.2013, 8.01.2013, 19.03.2013, 11.05.2013, 10.06.2013 en 19.04.2013 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Het is niet omdat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst dat zij er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 22.11.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 21.05.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Geactualiseerde attesten van de Federale Pensioendienst dd. 29.07.2019 voor de periode mei tot juli 2019 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Geactualiseerde attest en van het OCMW van Antwerpen dd. 25.07.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkenen tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.
- Een verklaring van inschrijving bij de mutualiteit De Voorzorg voor betrokkene (dd. 30.07.2019). Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene in de periode 16.09.2016 – 12.07.2017 in België gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon (met een pensioenuitkering van minder dan 1000 per maand) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de dochter van haar Spaanse vader, de heer T. A. B., de referentiepersoon.

Op 10.07.2019 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van haar Spaanse vader en dit op vader van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd. Verwerende partij stelt daarbij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat zij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel stelt voornoemd wetsartikel het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. ”

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen.

Zo werden er 6 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (STUK 3).

Verwerende partij betwist niet dat deze geldverzendingen voorleggen en dateren van vóór de eerste aanvraag tot gezinshereniging, doch stelt dat dit niet aantoonst dat verzoekster hierop aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst.

Evenwel legde verzoekster ook tal van bewijzen van onvermogen voor (zie infra). Verzoekster was met andere woorden onvermogen in het land van herkomst, zodat zij niet zelf in haar eigen levensonderhoud kon voorzien, zodat de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon wel degelijk daarvoor bedoeld waren.

Verwerende partij schendt op deze manier haar zorgvuldigheidsverplichting door dit aspect van haar beslissing niet te stoelen op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende naar alle bewijsstukken te kijken, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

6.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Om te beginnen werd een “attestation du revenu” voorgelegd (STUK 4). Hieruit blijkt dat verzoekster geen belastbaar inkomen heeft in het land van herkomst.

Daarnaast werd er tevens een “attestation de non-imposition” voorgelegd (STUK 5). Ook hieruit blijkt dat verzoekster geen enkele bron van inkomsten had in het land van herkomst.

Verzoekster legde ook nog administratieve attesten voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoekster geen enkel beroep heeft uitgeoefend in het land van herkomst en dus ook geen beroepsinkomsten heeft verworven (STUK 6).

Verzoekster heeft dus wel degelijk aangetoond op afdoende wijze dat zij onvermogen is in het land van herkomst.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verwerende partij m.b.t. deze stukken louter verwijst naar de motivering die reeds werd gegeven in een eerdere bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te

citeren in de huidige bestreden beslissing! Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing.

Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering!

Daar er een nieuwe aanvraag werd ingediend dient verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een grondig gemotiveerde beslissing te nemen.

Er dient dus abstractie gemaakt te worden van de vorige aanvragen, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend. Het feit dat verzoekster geen beroep aantekende tegen de vorige bijlagen 20 impliceert geenszins dat zij akkoord is gegaan met de motieven ervan. Er werd enkel gekozen voor een nieuwe aanvraag met de bedoeling het dossier aan te vullen met nieuwe stukken om het dossier sterker te maken.

Voor zover verwerende partij deze onvermogensbetwist (ondanks de stukken die voorliggen), dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij werd geoordeeld dat het bewijs van onvermogen bijkomend is.

Zo werd gesteld dat het begrip "ten laste" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon inhoudt, materieel of financieel. Kenmerkend daarbij is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725-STUK 7).

Er werd in casu wel degelijk een financiële ondersteuning aangetoond (aan de hand van geldverzendingen, voorafgaand aan de komst naar België, die gelet op de onvermogensbetwisting dienden om ervoor te zorgen dat verzoekster kon voorzien in haar levensonderhoud).

Bewijzen van onvermogen - die in casu wél degelijk werden voorgelegd - zijn bijgevolg bijkomstig.

Verwerende partij heeft bijgevolg, zoals reeds aangehaald, haar zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Zij moet haar beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereiden en steunen op een correcte én volledige feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Indien verwerende partij al deze bewijsstukken had beoordeeld, had zij dienen vast te stellen dat de financiële afhankelijkheidsrelatie bewezen werd.

Verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat zij in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Tot slot wordt door verwerende partij nog in twijfel getrokken dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om verzoekster ten laste te nemen ("met een pensioenuitkering van minder dan 1000 per maand").

Hierbij werd geen rekening gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon!

Ook zij ontvangt een maandelijks pensioenuitkering. Dat dit stuk voorligt wordt ook niet betwist door verwerende partij. Evenwel werd er geen rekening mee gehouden met het begroten van het bedrag van

de referentiepersoon maandelijks ontvangt. Beide uitkeringen bedragen immers een bedrag van ruim boven de 1000 euro per maand!

Het gaat om een gehuwd koppel! In de praktijk worden hun inkomsten dus als een gezinsinkomen beschouwd, en dient rekening te worden gehouden met het gehele bedrag. De Vreemdelingenwet stelt immers geen enkele vereiste in verband met de herkomst van de bestaansmiddelen!

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds meerdere malen in deze zin (zie o.m. RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.731; RvV 5 september 2017, arrest nr. 191.456; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.345; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.344; RvV 5 februari 2016, arrest nr. 161.476; RvV 21 mei 2015, arrest nr. 145.913; RvV 14 juli 2014, arrest nr. 126.966).

Enkele citaten:

“2.9 De hamvraag is of de verwerende partij voldoende heeft onderzocht of de referentiepersoon “beschikt” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetsebepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige ‘eigen’ bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen. [...]” (RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.731, punt 2.9 - STUK 8)

“2.3.4.1. Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “beschikt”. Deze wetsebepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Het woord “beschikken” wordt in Van Dale trouwens gedefinieerd als “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” en in Wolters als “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”. Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over - of gebruikmaken van – het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert. [...]” (RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.345, punt 2.3.4.1. - STUK 9)

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft - met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg - in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. [...]” (RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.344 - STUK 10)

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verwerende partij rekening had moeten houden met alle inkomsten die de referentiepersoon tot zijn beschikking heeft, en dus ook met de inkomsten van zijn echtgenote (STUK 11-12).

8.

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoekster op afdoende wijze heeft bewezen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet, en dat zij met andere woorden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In het enig middel brengt de verzoekster een theoretisch betoog naar voor over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, maar laat zij na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de gezinshereniging aanvroeg met haar Spaanse vader, doch dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf aangezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekster “*reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon*”, er niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekster “*onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België*”, er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekster “*voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon*” en er evenmin werd aangetoond “*dat de referentiepersoon (met een pensioenuitkering van minder dan 1000 per maand) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen*”.

De gemachtigde somt alle documenten op die de verzoekster bij haar achtste aanvraag heeft neergelegd. Met betrekking tot het *attestation de revenu*, het *attestation administrative* nr. 61, het *attestation administrative* nr. 302, het *attestation de non-imposition* en de verzendbewijzen van geld via ‘Ria’, stelt de gemachtigde vast dat deze stukken reeds werden voorgelegd in het kader van verzoeksters zevende verblijfsaanvraag van 22 november 2018. De gemachtigde wijst erop dat deze documenten werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 21 mei 2019 en geeft vervolgens uitdrukkelijk aan dat er dan ook naar deze bijlage 20 wordt verwezen. Met betrekking tot de nieuwe stukken geeft de gemachtigde telkens op concrete wijze aan waarom zij niet aanvaard kunnen worden

als een bewijs van het 'ten laste' zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

De verzoekster meent dat de loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder deze opnieuw te formuleren of te citeren, geen afdoende motivering uitmaakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan echter niet *ipso facto* worden vastgesteld indien niet alle motieven in de bestreden beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

In de thans bestreden beslissing verwijst de gemachtigde ten dele, voor wat betreft de reeds bij de zevende verblijfsaanvraag voorgelegde documenten, naar de bijlage 20 van 21 mei 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 22 mei 2019 in kennis werd gesteld van deze beslissing en dat zij de volgende motivering bevat als waarom de hoger genoemde stukken niet aanvaard worden:

“Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’ Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene volgende stukken heeft voorgelegd ten einde zijn ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon aan te tonen:

(...)

- *Verzendbewijzen van geld via Ria dd. 12.02.2013, 8.01.2013, 19.03.2013, 11.05.2013, 10.06.2013 en 19.04.2013 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Het is niet omdat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst dat zij er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.*

(...)

- *Attestation du revenu n°444 dd. 7.03.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastbaar nettoinkomen had van het inkomstenjaar 2014 tot en met het inkomstenjaar 2018. Dit document is niet relevant gezien betrokkene sinds 2013 naar Europa is gekomen en niets erop wijst dat zij in die periode in Marokko zou hebben verbleven.*
- *Attestation administrative n°61 dd. 7.03.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene niet in loondienst werkt te A. Z., alsook een administratief attest van dezelfde datum en met hetzelfde nummer waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomen heeft in A. Z.. Dit wordt niet betwist gezien betrokkene in België verblijft.*
- *Attestation administrative n°302/2019 dd. 7.03.2019 waaruit blijkt dat betrokkene te D. O. S. A. A. Z. woonde voor ze Marokko verliet.*
- *Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°404 dd. 13.03.2019 waarin is opgenomen dat betrokkene niet belastingplichtig is wat betreft woonbelasting of gemeentebelasting. Dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van deze aanvraag kan niet worden uitgesloten.*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was op het moment dat zij nog in Marokko woonde en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Er werd weliswaar aangetoond dat betrokkene geld heeft ontvangen van de referentiepersoon, er werd niet aangetoond dat zij op die bedragen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Gezien betrokkenes leeftijd in 2013 is het heel onwaarschijnlijk dat zij zelf geen economische activiteit zou gehad hebben voor haar vertrek of een echtgenoot die in haar bestaansmiddelen voorzag.’

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 en wordt het verblijf daarom geweigerd aan betrokkene.”

De Raad stelt vast dat de verzoekster geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft ingediend, zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster reeds sinds 22 mei 2019 kennis heeft van de genomen beslissing. In zoverre de verzoekster de motieven van de reeds definitief geworden beslissing van 21 mei 2019 alsnog ter discussie zou kunnen stellen, merkt de Raad op dat de verzoekster in haar enig middel op geen enkele wijze aantoont dat deze motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekster op 10 juli 2019 een achtste aanvraag heeft ingediend om een verblijfsrecht te bekomen in functie van haar Spaanse vader en met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In haar middel verwijst de verzoekster naar de bewijzen van geldverzendingen, het *attestation du revenu*, het *attestation de non-imposition* en het *attestation administrative* nrs. 61 en 302 (inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4, 5 en 6). Zij meent dat de geldverzendingen op afdoende wijze het ‘ten laste zijn’ aantonen en dat de overige stukken de onvermogensheid in het land van herkomst bewijzen.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat de vreemdeling, die ouder is dan 21 jaar, en die bloedverwant is in neergaande lijn van een burger van de Unie, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet aantonen ten laste te zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen. De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat aan de wet geen voorwaarde wordt toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de burger van de Unie (RvS 12 november 2013, nr. 225.447,

zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Bovendien is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet op zich reeds voldoende duidelijk, in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar, ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Bijgevolg staat het vast dat de afhankelijkheidsband reeds moet bestaan van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot op het moment van de aanvraag.

Aangezien artikel 40bis van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de bepalingen omtrent gezinshereniging in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, kan voor het begrip “ten laste” worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dit Hof heeft in de arresten *Jia* en *Reyes* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de verzoekster ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

Met betrekking tot de geldverzendingen via ‘Ria’, wordt in de bestreden beslissing zelf gemotiveerd dat het niet is omdat er geld is overgemaakt aan de betrokkene in het land van herkomst, dat zij er ook op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Met uitdrukkelijke verwijzing naar de motieven van de bijlage 20 van 21 mei 2019, wordt tevens gesteld dat er weliswaar werd aangetoond dat betrokkene geld heeft ontvangen van de referentiepersoon, doch dat niet werd aangetoond dat zij op die bedragen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. De gemachtigde voegt hieraan toe dat het heel onwaarschijnlijk is dat de verzoekster, gezien haar leeftijd in 2013, zelf geen economische activiteit zou gehad hebben voor haar vertrek of een echtgenoot had die in haar bestaansmiddelen voorzag. Met de eenvoudige negatie van deze weigeringsmotieven en door louter haar eigen standpunt naar voor te schuiven dat de stukken wel een situatie van ten laste zijn in het land van herkomst aantonen, toont de verzoekster niet aan dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad merkt nogmaals op dat hij niet optreedt als rechter in hoger beroep. Hij kan zich dan ook niet in de plaats stellen van het bevoegde bestuur door de voorgelegde stukken in haar plaats opnieuw te beoordelen en af te toetsten aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden. Bijgevolg kan niet worden ingegaan op het blote betoog dat wel aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn is voldaan en dat enkel wordt toegelicht aan de hand van de loutere verwijzing naar de reeds door het bestuur beoordeelde stukken.

De verzoekster meent voorts dat het bewijs van onvermogen bijkomend is. Het Hof van Justitie heeft evenwel reeds duidelijk gesteld dat de situatie van het ‘ten laste’ zijn veronderstelt dat de derdelander in het land van herkomst is aangewezen op de materiële en/of financiële ondersteuning van de burger van de Unie en dit teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong. Bijgevolg kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat er een verband wordt aangetoond tussen de financiële ondersteuning en de staat van behoeftigheid (of onvermogensheid) van de derdelander in het land van herkomst. Het is immers vereist dat de overgemaakte sommen werkelijk nodig zijn voor de derdelander om in het land van herkomst te kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Wanneer sommen geld niet worden overgemaakt om in de basisbehoeften te voorzien maar wel om een bepaalde levensstandaard te financieren (luxeproducten, een auto, een smartphone, reisjes, merkkledij, enz.), dan blijkt hieruit derhalve nog niet dat de derdelander in het land van herkomst werkelijk ‘ten laste’ was van de burger van de Unie.

Aangezien slechts zes geldverzendingen in de periode januari 2013 tot juni 2013 werden voorgelegd en de verzoekster op dat moment een leeftijd had van net geen 35 jaar, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze beperkte financiële ondersteuning heeft afgewogen aan de stukken

die de werden voorgelegd betreffende de financieel-economische situatie van de verzoekster in Marokko. De verzoekster toont niet aan dat het in haar geval, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en van de bijlage 20 van 21 mei 2019, alle redelijkheid te buiten zou gaan om een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorop te stellen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich, wat de onvermogenheid betreft, opnieuw beperkt tot de loutere verwijzing naar de reeds door de gemachtigde beoordeelde stukken in de bijlage 20 van 21 mei 2019 en in de bestreden beslissing. Op deze wijze toont de verzoekster geen ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan.

Waar de verzoekster stelt dat haar nieuwe aanvraag volledig opnieuw dient te worden beoordeeld, merkt de Raad op dat de documenten die in het kader van de vorige verblijfsaanvraag niet werden aanvaard als bewijs van het 'ten laste' zijn, uiteraard geen nieuw onderzoek ten gronde vergen. Met betrekking tot deze documenten, volstaat het dus om te verwijzen naar de motieven van de vorige weigeringsbeslissing. Dit neemt natuurlijk niet weg dat de bijkomende stukken, dit zijn de stukken die voor het eerst bij de huidige aanvraag worden voorgelegd, aan een zorgvuldig onderzoek dienen te worden onderworpen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de nieuwe stukken (de geactualiseerde attesten van de Federale Pensioendienst, het geactualiseerde attest van het OCMW en een verklaring van inschrijving bij de mutualiteit De Voorzorg) in rekening werden genomen en dat concreet werd gemotiveerd waarom deze niet aanvaard kunnen worden. De verzoekster gaat niet concreet in op de geboden motivering en zij toont niet concreet aan dat de gemachtigde ten onrechte zou zijn voorbij gegaan aan enig relevant gegeven uit de aanvraag.

De verzoekster gaat tot slot nog in op het motief dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon (met een pensioenuitkering van minder dan 1000 euro per maand) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De verzoekster betoogt in wezen dat er tevens rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon en zij verwijst hiertoe naar de stukken 11 en 12 die bij het verzoekschrift zijn gevoegd. Het bedrag van de beide uitkeringen tezamen komt volgens de verzoekster ruim boven een maandelijks bedrag van 1000 euro.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekster bij haar achtste verblijfsaanvraag van 10 juli 2019 enkel een attest met het overzicht van de pensioenuitkeringen van mevrouw A. A., de echtgenote van de referentiepersoon, heeft gevoegd. Stuk 12 uit de inventaris van het verzoekschrift werd volledig voorgelegd, dit is het attest van 2 augustus 2019 zelf met het overzicht van de ontvangen uitkeringen (pensioen als werknemer aangevuld met inkomstengarantie voor ouderen) van 1 mei 2019 tot 31 juli 2019 en de bijbehorende brief van de Federale Pensioendienst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat ook het attest van 29 juli 2019, met vermelding van de bedragen betreffende de door de referentiepersoon ontvangen inkomstengarantie voor ouderen voor de maanden mei tot juli 2019, aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt. Enkel de bijgevoegde brief van de Federale Pensioendienst van 29 juli 2019 bevindt zich in het administratief dossier. Bijgevolg kon de gemachtigde enkel de rekening houden met de concrete inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon. Deze maandelijks inkomsten bedroegen wel degelijk minder dan 1000 euro.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er enkel rekening wordt gehouden met de eigen inkomsten van de referentiepersoon. Er wordt enkel in het algemeen gesteld dat *"er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon (met een pensioenuitkering van minder dan 1000 euro per maand) beschikt over voldoende bestaansmiddelen"* om de verzoekster ten laste te nemen. Dat het precies de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon zijn waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en die blijkens het administratief dossier ook de enige inkomsten zijn die bij de aanvraag daadwerkelijk werden voorgelegd, kan overigens ook worden afgeleid uit de vermelding dat het om een pensioenuitkering gaat. De enige persoon die blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken een pensioen (als werknemer) ontvangt, is de echtgenote van verzoeksters Spaanse vader.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat met bepaalde elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 40bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Waar de verzoekster verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE